Dijous 17 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 13,47-53): En aquell temps, Jesús digué a la gent: I també el regne dels cels és semblant a una xarxa tirada a la mar i que recull [peixos] de tota mena, i que, quan s'ha emplenat, la porten a la platja, i s'asseuen, i recullen els bons en coves, i els dolents els llancen fora. Així serà a la fi del món: sortiran els àngels i separaran els dolents d'entremig dels justos, i els llançaran al forn del foc: allí hi haurà el plor i el cruixir de dents.

«¿Heu entès totes aquestes coses?». Li diuen: «Sí». I els diu: «Per això, tot escriba instruït en el regne dels cels és semblant a un amo de casa que treu del seu tresor coses noves i velles».

I s'esdevingué que, quan acabà Jesús aquestes paràboles, se n'anà d'allí.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Recullen els bons en coves, i els dolents els llancen»

Mn. Ferran JARABO i Carbonell
(Agullana, Girona, Espanya)

Avui, l'Evangeli és una crida vital a la conversió. Jesús no ens estalvia la duresa de la realitat: «Sortiran els àngels i separaran els dolents d'entremig dels justos, i els llançaran al forn del foc» (Mt 13,49-50). L'advertència és clara! No ens podem adormir.

Ara ens toca optar lliurement: o busquem amb totes les forces Déu i el bé, o posem la nostra vida al precipici de la mort. O estem amb Crist o estem contra Ell. Convertir-se vol dir, en aquest cas, optar totalment per ser dels justos i portar una vida digna de fills. Tenim, però, dins nostre l'experiència del pecat: veiem el bé que hauríem de fer i en canvi fem el mal; què fem per intentar donar veritable unitat a les nostres vides? Nosaltres sols no hi podem fer gaire. Només si ens posem en mans de Déu podrem aconseguir fer el bé i ser dels justos.

«Pel fet de no estar segurs d'aquells temps en què ha de venir el nostre Jutge, hem de viure cada dia com si ens hagués de jutjar l'endemà» (Sant Jeroni). Aquesta frase és una crida a viure amb intensitat i responsabilitat el nostre ésser cristià. No es tracta de tenir por, sinó de viure en l'esperança aquest

temps que és de gràcia, lloança i glòria.

Crist ens ensenya el camí de la nostra pròpia glorificació. Crist és el camí de l'home, per tant, la nostra salvació, la nostra felicitat i tot el que podem imaginar passa per Ell. I si el tot el tenim en Crist, no podem deixar d'estimar l'Església que ens el mostra i és el seu cos místic. Contra visions purament humanes d'aquesta realitat ens cal recuperar la visió divino-espiritual: res més gran que el Crist i que l'acompliment de la seva voluntat!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Les meves paraules són esperit i són vida, i no es poden ponderar partint del criteri humà. No s'han d'usar amb vista a satisfer la vana complaença, sinó escoltar-les en silenci, i s'han de rebre amb humilitat» (Tomàs de Kempis)

- «Allà on anem, fins a la més petita parròquia, al racó més perdut d'aquesta terra, hi ha l'única Església. I això és un gran do de Déu. L'Església és una sola per a tots» (Francesc)

- «(...) Per a complir la voluntat del Pare, el Crist va inaugurar el Regne del cel sobre la terra. L'Església 'és el Regne del Crist ja misteriosament present' (Concili Vaticà II)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 763)